

относителният дял на българите християни. През 1992 г. те са били 97.0%, докато в началото на 2001 г. са 98.8% от българския етнос. Мюсюлмани са само 1.2% (83000 души) при 3% (около 180000 души) през 1992 г. Българите мюсюлмани населяват предимно Западните Родопи и Централна Стара планина. Тяхната материална и духовна култура доказва принадлежността им към българския етнос. В антропологично отношение те са най-ярките представители на славянския расов тип (Попов, 1959). През 1880 г. техният брой е бил около 20000 души., а през 1926 г. - над 100000. През последните десетилетия тази общност се отличава с относително по-висока плодовитост в сравнение с българите християни. Причините са съхранените репродуктивни традиции и "затвореността" ѝ по отношение на останалите общности в страната.

Около 0.6% от етническите българи са католици (по данни от пребояването през 1992 г.). Те живеят основно в общините Раковски, Никопол, Свищов, Чипровци и Белене. Към протестантската религиозна общност спадат около 0.3% от етническите българи.

Българският етнос е нехомогенен и в антропологично отношение, което също е резултат от дългото съжителство с други народи. Най-разпространени расови типове са динарският, източнобалтийският, средиземноморският и алпийският.

Под влиянието на географски и редица други фактори българският етнос се поделя на множество етнографски общности (групи). Такива са шопите, македонците, тракийците, добруджанците, кананците и др.

Таблица 1

ПРОМЕНИ В ЕТНИЧЕСКАТА СТРУКТУРА НА БЪЛГАРСКОТО НАСЕЛЕНИЕ

Етнос	1880	1900	1910	1920	1934	1946	1965	1975	1992	2001
Постоянно население - хил.										
Дял - %	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
Българи	68.1	77.1	81.1	83.3	85.6	84.0	87.9	90.9	85.7	83.6
Турци	24.9	14.2	12.7	10.7	9.7	9.6	9.5	8.4	9.4	9.5
Цигани	2.2	2.4	1.5	2.0	2.5	2.4	1.8	0.2	3.7	4.6
Татари	0.6	0.5	0.4	0.1	0.1	0.1	0.1	0.1	0.1	0.1
Евреи	0.6	0.9	0.9	0.9	0.8	0.6	0.1	0.0	0.0	0.0
Арменци	0.2	0.4	0.3	0.2	0.4	0.3	0.3	0.2	0.2	0.3
Други	3.4	4.5	4.1	2.8	0.9	3.0	0.4	0.2	0.9	1.8

Източници: Иширков (1916); Чонков (1935); по данни от пребояванията и собствени изчисления.